

Csongor Andrea

BÁNATUNK DÉDANYÁMMAL

2020-09-05 | VERS

Egyenes háttal ültél, kezekben ez a füzet.

Hátad mögött, a fali gobelin képen

– itt már alighanem közbeszólnál, „gyermek nem tegezhet!” –

huncut manók törnek fel kacajban,

elkapván egy-egy nymphea aranyos haját:

– más méretet magam sem remélek egy manótól.

Az én édes-kedves feleségem szebbnél szebb

kis költeményei részére,

áll a keménykötésű borítón, és a száz éve írt dátum.

Könnyekben ázó, olykor ragyogó szemek révednek

(dédanyámé kék, az enyém zöldesbarna),

és széthullott hajunk ziláltan omlik a papírra

(dédanyám fürtjei ziláltak, az enyém kócos).

Hátrébb lapozva,

a költőnői kebel kitérül hullámnak, vésznek

és a kalligrafált betűk alsó hurkainak

írásnyomatéka oldalról oldalra súlyosabb,

a szárok egyre mélyebbre nyúlnak.

A lethargia „th”-ján mosolygok.

A lélek kúszva viharzása-szókép (háború, diktatúra?)

akár fakó *ú* betűjének hosszúsága,

csupán szolid utalás az érzés mélységére

– és tegeződésem oka e ponttól pusztán a szemantikai sodrás.

Te még le merted írni az *ujjongás* szót.

A történelmi szüzsé ellenére

megmaradtál saját fabuládnál.

Kitelepítve, tolószékedben pusztultál

– bocsánat: vitte el arcod rózsáit a végzet.

Csak nekem ad enyhet a reggeli pír.

kép | unsplash.com